

Sygn. akt II UK 72/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku D.M.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W. obecnie Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.
o emeryturę policyjną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w W.) na rzecz adwokata P. N. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację D.M. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 maja 2015 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 22 grudnia 2014 r., dotyczącej ustania z dniem 28 października 2012 r. prawa do emerytury policyjnej i wstrzymania jej wypłaty od dnia 1 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, gdyż zostały dokonane bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Dalej Sąd drugiej instancji stwierdził, że odwołujący został prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 228 § 4 i 228 § 1 k.k., a więc przestępstwa objęte dyspozycją art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm., dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy). Wspomniane przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że stan zdrowia odwołującego, jak i jego sytuacja osobista, nie mają w sprawie znaczenia.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny oddalił apelację z mocy art. 385 k.p.c.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył w całości skargą kasacyjną, wskazując na naruszenie art. 2 i art. 32 Konstytucji RP w związku z art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. W skardze kasacyjnej zawarto wnioski o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na istniejące zagadnienie prawne, a mianowicie czy art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw, znajduje zastosowanie do sytuacji odwołującego się w przypadku, gdy wyrok skazujący D. M. został wydany w dniu 27 grudnia 2011 r., a uprawomocnił się w dniu 28 października 2014 r., czyli po dacie wejścia w życie nowelizacji z 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Warunkiem dopuszczenia do merytorycznego rozpoznania skargi jest wykazanie przez skarżącego jednej z przesłanek, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko

znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie wykazał występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż sposób sformułowania zagadnienia nie odpowiada powyższym standardom. Niezależnie od tego dana kwestia została już dokładnie wyjaśniona, co autor skargi kasacyjnej zupełnie pomija. W końcu przedmiotowy środek zaskarżenia został sporządzony w styczniu 2017 r., a więc kilka lat po dacie wejścia spornych przepisów w życie. Z tego względu winien uwzględniać dotychczasowe kierunki wykładni prawa, by w oparciu o nie (albo przeciwko nim) budować problem prawny, jaki jest suponowany we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na tle przepisów wskazanych w skardze kasacyjnej i ich wzajemnej relacji wypowiadał się już Sąd Najwyższy. W wyroku z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 65) stwierdzono, że przesłanką utraty prawa do emerytury policyjnej jest prawomocne skazanie po dniu 11 czerwca 2007 r. za czyn zabroniony, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym

funkcjonariuszy. Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2012 r., II UK 38/12 (LEX nr 1350616) zaprezentowano stanowisko, że pozbawienie prawa do emerytury policyjnej funkcjonariuszy na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w brzmieniu nadanym przez art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 82, poz. 558), którzy emeryturę uzyskali przed wejściem nowej regulacji, nie jest sprzeczne z zasadą niedziałania prawa wstecz i z zasadą ochrony praw nabytych. W tym samym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2012 r., II UK 117/12 (Legalis nr 680027) i zaaprobował rozwiązanie, że funkcjonariusz może utracić prawo do emerytury w myśl art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nabyte przed wejściem w życie ustawy nowelizującej z 2007 r. (zob. również postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 5 lutego 2013 r., II UK 261/12, LEX nr 1618811; 10 października 2013 r., II UK 234/13, LEX nr 1618792). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., II UK 247/14 (LEX nr 1764809) rozważano wpływ zatarcia skazania na możliwość pozbawienia funkcjonariusza prawa do emerytury w myśl art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Niewątpliwie na kierunek wykładni prawa materialnego wpływ wywarł wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09 (OTK-A 2011 nr 3, poz. 20), zgodnie z którym art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w związku z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 82, poz. 558) jest zgodny z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz oraz ochrony praw słusznie nabytych. W ostatnim czasie przyjęto także, że skazanie emeryta prawomocnym wyrokiem za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., popełnione po zwolnieniu ze służby, uzasadnia utratę prawa do świadczenia emerytalnego w myśl art. 10 ust. 2 ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2017 r., II UK 36/16, LEX nr 2272883).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym (kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu w postępowaniu kasacyjnym z urzędu) orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1999) w związku z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

as